

El Valerós Jordi i el Drac Temible: La Llegenda de la Rosa Vermella

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: L'arribada del Cavaller

En una terra llunyana, on les muntanyes s'abraçaven amb el cel i els rius s'aplaudien a si mateixos en serens bocins de plata fluïnt, havia una ciutat anomenada Montblanc. Era una ciutat prospera, ordenada al voltant de massisses muralles de pedra que havien estat forjades amb l'esforç de moltes generacions. Malgrat la seva bellesa ostentativa, un nuvol d'ansietat s'hi cernia. La causa del seu patiment era un drac ferotge que vivia a les muntanyes veïnes i aterroritzava la població.

Per apaciguar l'ira de la bèstia, cada dia havien de sacrificar una donzella de la ciutat. Era un sacrifici inhumà, una maledicció que els havia envaït. Tant joves com vells, tots vivien amb l'amarga certesa que cada amanecer podria ser el darrer per a una de les seves filles.

Un dia, la sort va decidir que li tocava a la filla més jove del rei. Ariadna, amb els seus ulls lluminosos com estrelles i cabells daurats com camps de blat al sol, era adorada per tots. Aquella notícia va suposar un cop devastador per a tots els habitants de Montblanc.

Aquella mateixa tarda, quan la princesa Ariadna estava a punt de ser lliurada a la bèstia, va aparèixer un home vestit de ferro relucient, amb un semblant decidit i ulls ple d'intensitat. Es presentà com a Sant Jordi, un cavaller vingut de terres llunyanes. Volia posar fi a l'amenaça que aterroritzava Montblanc i salvar a la princesa Ariadna. Aquella decisió va aturar les pulsacions de tota la ciutat.

La gent de Montblanc, frustrada i desesperada, confiava poc en la capacitat d'aquest estrany cavaller per a fer front al drac. Semblava una nota estrident en l'harmonia de la seva resignació. Malgrat tot, el rei, amb l'ànima trencada i el cor esquinçat d'impotència, va confiar la sort de la seva filla a aquest estrany.

Sant Jordi, conscient de l'escepticisme dels ciutadans i de la desconfiança del rei, no es va deixar intimidar. Amb una confiança tova, però resoluta, es va comprometre a enfrontar-se al drac i alliberar la ciutat de la seva maledicció. A les seves paraules, un silenci pesat s'estengué per la plaça.

Finalment, el dia es va apagar i la nit va posar el seu gruixut mantell sobre Montblanc. Jordi, amb una postura d'acer, es va preparar per la lluita imminent. Als ulls de tots, però, no era més que carn de canó, un home complint una sentència d'execució.

Ariadna, la princesa, però, no li donava l'esquena tan fàcilment. Hi havia vist la llum de l'esperança en els seus ulls i una força indomable en el seu esperit. Ella es mantenia dreta, fortament, al costat d'aquell desconegut. Aquella nit, per primera vegada en molt temps, cap llàgrima va brollar de les seves galtes.

I amb aquesta tensió i expectació, s'acabà el primer dia de la història que ficaria Sant Jordi a la història de Catalunya. Aquesta batalla, que encara estava per arribar, seria un testimoni per a les futures generacions, un recordatori de la valentia i la resistència. No ho sabien encara, però aquella nit havia sembrat les llavors d'una aventura que hauria de marcar les seves vides per sempre.

CAPÍTOL 2: L'Entrada de Jordi a la Ciutat

En arribar a la ciutat, Jordi notà un aire pesat i desolat. Estranys en caputxes grises i rats, que havien pres possessió dels carrers durant el dia, es barrejaven silenciosament dins l'ombra dels edificis. Tot era com un panorama tètric que continuava estenent-se.

Petites alegries, com el barboteig dels infants o els carrers farcits de comerciants i venedors, eren absents. Els racons de les cases estaven vacants, els carrers gairebé deserts i les finestres totes tancades amb fusta i claus. Era una ciutat que temps enrere havia estat vibrant i ple de vida, convertida en una petrificada representació d'ella mateixa. Al seu pas, Jordi podia sentir l'eco dels seus propis passos irritant clar en la seva pròpia ment. Ni les passes del seu cavall, que seguien el seu ritme, sortien de la gravetat de la situació.

Arribant a la plaça principal, Jordi observà amb coratge el gran castell de la ciutat. Però el que realment cridà la seva atenció, va ser un gran cartell enganxat a la porta principal de la ciutat. El cartell decia: "Es busca un valent cavaller per matar al drac que aterra la nostra ciutat". Jordi va somriure. Què podia ser més apropiat?

Amb una ferma convicció, es dirigí cap al castell per conèixer al propi rei. L'entrada principal estava custodiada per dos grans soldats armats amb llances. Passà entre ells amb determinació, la seva mirada plena de defensa i bravura. Un dels soldats el cridà: "Alto! Qui ets?"

"Em dic Jordi, i sóc el cavaller que matarà el vostre drac", va dir sense vacil·lar.

La notícia de la seva arribada ràpidament es va estendre. El pànic inicial es va convertir en una subtil esperança i al mateix temps en neguit. Tots esperaven que aquest cavaller anomenat Jordi fos capaç de fer el que cap altre havia pogut. Però també sabien que no seria una tasca fàcil. Donar llur suport a Jordi equivalia a posar tota llur fe i esperança en aquest valent cavaller.

La seva primera trobada amb la princesa fou una afegida sorpresa. La princesa era una dona jove, amb els seus ulls blaus clars tallats com diamants i els llargs cabells rosats que tremolaven com la seda. Era noble, valenta, però també plena de temor. No per ella mateix, sinó per la seva gent. Volia desesperadament alliberar la seva ciutat de l'atac constant del drac i estava disposada a sacrificar-se a ella mateixa per fer-ho.

Quan Jordi li oferí la seva ajuda, ella no va poder contenir les llàgrimes. Les seves paraules, no obstant això, estaven plenes de força i determinació. "He llegit sobre els cavallers valents als llibres", li va dir. "Però mai havia conegut un en persona... Promet que faràs tot el que estigui al teu abast per alliberar-nos d'aquesta maledicció?"

En aquell instant, Jordi es va mirar la mà, la mateixa que agafaria l'espasa per enfrontar-se al drac, i va assentir. "Ho prometo."

Amb un pes lleuger a les seves espatlles, es va retirar a les seves cambres, preparant-se per la batalla que se li presentava. La ciutat, si més no per aquesta nit, havia trobat una mica d'esperança en nom de Jordi. Mentre, en un lloc llunyà, el drac tornava a rugir, reclamant una altra víctima. L'endemà seria un dia decisiu.

Mentrestant, la princesa orava per la seguretat de Jordi, amb una rosa vermella als llavis, símbol de la seva incansable esperança. Mentre, la llegenda de Sant Jordi, que encara no havia començat a prendre forma, anava tinguent més vida propiament dita.

